

‘Een grenzeloos glooien’



Geert Vermeire vertrekt vanuit de menselijke stem. Hij wil de bezoeker laten deel worden van een intimiteit. De stem gaat een osmose aan met het werk van Stefaan van Biesen 'Een grenzeloos glooien'. Centraal in de voor dit werk geselecteerde teksten van Geert Vermeire staat het licht en de menselijke hand. Hier wordt klank licht. De hand schrijft, tekent. Het resultaat is niet leesbaar of zichtbaar. Het maakt een strelen en een bewegen voelbaar.

Dit vonden de kunstenaars ook terug in de bijbelpassage "schrijven in zand" (Johannes 8, 1-12) waar de overspelige Maria Magdalena en Jezus elkaar ontmoeten en Hij met zijn vinger in het zand schrijft in, voor de omstanders, onleesbare tekens.

De teksten tonen een zoeken, een reis binnen een imaginair, innerlijk landschap. Woorden worden beelden. De levensgrote geprojecteerde teksten zijn niet in de eerste plaats om te lezen, maar om naar te kijken. Een kijken dat de vraag stelt 'Wat doet dit mij?', meer dan 'Wat betekent het?'. De gesproken teksten willen het schrijven en het beeld een mensmaat geven. Spreken is intiem, is breekbaar. Woord en beeld vinden elkaar in een niemandsland, een grensgebied waarin niets is wat het lijkt, waar iets al is wat het nog niet is en waar iets nog niet is wat het worden zal. Het glooien is de ruimte tussen stilte en woord.

De expliciete keuze om een schrijver een plaats te geven als kunstenaar in een tentoonstelling lijkt vreemd, maar past volledig in het concept van het gebeuren. Het beeld, net zoals het woord, nodigt uit tot een beleving, tot een anders kijken, tot een in vraag stellen. De kunstenaars verbeelden een imaginair landschap, de woorden verinnerlijken een proces van reizen, onderweg zijn. Lichtende ideeën leiden ons, zoals de lantaarn van Diogenes waarmee hij zocht naar een mens, langs slingerende paden.

Niet voor niets vind je in het werk van Geert Vermeire beelden terug die nauw aansluiten bij de wereld van de kunstenaars. Geert Vermeire is een bedenker van beelden, die hij tekent met woorden. Hierin vinden de drie deelnemers aan de tentoonstelling zich elkaar. De ervaring van het beeld staat voorop, het gekozen medium is één van de mogelijke wegen er naar toe.

Niet voor niets is in de weg naar het beeld het woord voor de kunstenaar steeds een bondgenoot en reisgenoot geweest. Het beeld is zowel voor Jan de Wachter als voor Stefaan van Biesen een vertrekpunt. Ze brengen het tot leven in performances, waaraan de kijker wordt uitgenodigd deel te nemen. Zoals de schrijver zijn teksten pas ziet geboren worden als hij er een stem aan verleent en een luisteraar vindt.